

vědomě a úmyslně se vzdal svých případných nároků ze správy, nelze za těchto okolností ani mluvit, a zejména nelze schválení spatřovati v dopisu ze dne 25. července 1924, ve kterém žalobce dodanému dílu naopak vytýká celou řadu závažných vad a ohledně saka na př. píše, že je naprosto vyloučeno, že by je mohl nositi. Že vady byly zřejmé (§ 928 obč. zák.), nebylo v první stolici tvrzeno, pokud se týče namítáno, a jde tedy ve směru tom o nedovolenou novotu (§§ 482, 504 odst. 2 a 513 c. ř. s.), která by se ostatně jen s tíží v soulad uvésti dala s tvrzením žalovaného v první stolici, že šaty při zkoušce dne 30. července 1924 nevykazovaly žádných vad. V rozhodnutí Gl. U. čís. 2618 n. ř., k němuž dovolání odkazuje, nejde o smlouvu o dílo, nýbrž o smlouvu námezdní, a ostatně se tam nejvyšší soud vídeňský otázkou schválení poskytnutých služeb ani neobírá. S hlediska dovolacího důvodu §u 503 čís. 4 c. ř. s. vytýká konečně dovolání, že žalobce nemůže od smlouvy odstoupiti, poněvadž dopisem ze dne 25. července 1924 žádal opravu, čímž své právo volební spotřeboval. než odvolání nemá pravdu ani zde, jelikož zákazník od smlouvy o dílo odstoupiti může bez časového omezení, dokonce i tehdy, když oprava, pro kterou se původně rozhodl, byla provedena, avšak dílo přes to jen zůstalo nadále v podstatě vadným a nepotřebným.

Čís. 5271.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
Slova »od 1. listopadu 1918« v §u 31 čís. 3 zákona znamenají, že domy byly již 1. listopadu 1918 ve vlastnictví tam jmenovaných podmětů.

(Rozh. ze dne 15. září 1925, Rv II 575/25.)

Proti soudní výpovědi, již dala okresní nemocenská pokladna žalovanému z bytu ve svém domě, namítl žalovaný mimo jiné, že dům, v němž bydlí, jest vlastnictvím okresní nemocenské pokladny od 5. prosince 1902 a že proto podléhá ochraně nájemníků, poněvadž § 31 zákona o ochraně nájemníků dlužno vyložití tak, že jen domy, jichž od 1. listopadu 1918 nabytí ústav sociálně pojišťovací, nepodléhají ochraně nájemníků. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti mimo jiné z těchto důvodů: Podle §u 31 čís. 3 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. nevztahuje se tento zákon na domy, které jsou od 1. listopadu 1918 ve vlastnictví sociálně pojišťovacího ústavu. »Od 1. listopadu 1918« nemůže znamenati nic jiného než, že tyto domy dne 1. listopadu 1918 byly již ve vlastnictví ústavu sociálně pojišťovacího, že tedy nepřešly do vlastnictví zákonem zvláště privilegované právnické osoby později, než dne 31. října 1918. Kdyby tomuto ustanovení zákona se přikládal smysl, tvrzený stranou vypovídanou, muselo by toto ustanovení zníti »domy, jichž vlastnictví ode dne, neb po dni 1. listopadu 1918 bylo nabyto« (srv. i § 1, čís. 13, 14, 15, § 31 čís. 1, 2, 5 zák. o ochr. náj.). Ale ani podle úmyslu zákona, o kterém ostatně důvodové zprávy nepodávají v tomto ohledu žádného vysvětlení, nemohlo býti míněno, že by se ochrana nájemníků nevzta-

hovala na domy právnických osob, zvláštních výhod požívajících, jichž tyto právnické osoby nabyly ode dne 1. listopadu 1918. Odporovalo by rozhodně tendenci zákona, kdyby se mělo za to, že obce atd. mohly by vypovídati nájemníky v domech, jichž nebyly teprve po 31. říjnu 1918, neboť pak by také mohly nabýti domů za tím účelem, aby daly dosavadním nájemníkům výpověď. Tento výklad zákona vedl by k důsledkům nesnesitelným a odporuje zřejmě úmyslu zákonodárce, jak vychází na jevo zejména z §u 1 čís. 13, 14, 15 zák. o ochr. náj. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Po právní stránce posoudil první soud věc správně. Vývody odvolání nejsou s to, by zvrátily správný názor prvního soudu, jehož důvody jsou přesvědčivé. Pro názor ten mluví ještě to, že zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. na jiných místech (§ 1 čís. 13—14) uváděl první listopad 1918 jako konečný mezník nabytí vlastnictví, z čehož jest usuzovati, že i nový zákon, který byl vyvolán týmiž poměry, den ten ustanovil jako takový konečný mezník, poněvadž pro vytčení právě tohoto dne mluvily stejné důvody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Uplatněný dovolací duvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. není opodstatněn, sporná věc posouzena byla v odvolací stolici správně. Zákon ze dne 26. března 1925 čís. 48 sb. z. a n., mluvě v §u 31 čís. 3 o domech, které jsou od 1. listopadu 1918 ve vlastnictví sociálně pojišťovacího ústavu, má na mysli nepřetržitě vlastnictví k takovému domu od 1. listopadu 1918 až do doby, v tomto řízení v úvahu přicházející. Takovým domem jest i dům, o který se v rozepři jedná, neboť je skutečně v nepřetržitě vlastnictví sociálně pojišťovacího ústavu od 1. listopadu 1918, proto se naň nevztahuje ochrana zákona o nájemcích. Okolnost, že je v nepřetržitě vlastnictví sociálně pojišťovacího ústavu ještě dále, je pro onen předpis docela bez významu, hlavně však nedá se z této okolnosti odvozovati, že se na řečený dům nevztahuje předpis §u 31 citovaného zákona. Dovolacími vývody nebylo tedy vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného rozsudku, dovolání je bezdůvodné.

Čís. 5272.

V tom, že žalobce v rozepři uznal splátku žalovaných a projevil ochotu, odpočítati ji od zažalované pohledávky, nelze spatřovati projev započítací. Bylo-li v rozsudečných důvodech, ač ve výroku rozsudečném se o tom nestala zmínka, vysvětleno, že rozsudečným výrokem nebylo oduznáno žalovaným právo domáhati se vrácení splátky, nabyli žalovaní pravoplatností onoho rozsudku nároku na vrácení splátky dle §u 1435 obč. zák. a mohou se touto okolností brániti žalobou dle §u 35 ex. ř. exekuci vedené pro onen peníz.

(Rozh. ze dne 15. září 1925, Rv II 576 25.)